

פּענל דרכיך דענה

בעזהש"ת

דרכי צדק

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

דרכי אמונה

דא"ח מכ"ק אדמו"ר שליט"א

פרשת

בהעלותך

תשפ"ה

גיליון דרכי צדק

יו"ל ע"י מערכת

מכון דרכי צדק

להוצאת דא"ח

מב"ק מרץ אדמו"ד הקוה"פ זיע"א

מבוריסוב

פעיה"ק ירושלים תובב"א

כל הזכויות שמורות

ואין להעתיקו בשום אופן

להערות והארות

054-8458846

A0527170631@GMAIL.COM

קול מערכת "דרכי צדק"

02-5401454

לע"נ ר' עשה בן דן עאלר ז"ל

לעדכון שמחות למדור

שהשמחה במעונם

וכן לתרומות והנצחות

לבעלי שמחה ויא"צ

וכד'

ניתן לפנות למספר

0548458846

לעילוי נשמת

שר בית הווהר הגאון הצדיק

חכם משה שלום מעודה

זכר צדיק וקדוש לברכה

שנסתלק לבית עולמו לאחר

יסורים קשים ומרים שקבלם

באהבה רבה ובשמחה

ביום שב"ק

לסדר "ויקרבנו ימי ישראל למות"

פר' ויגש ד' טבת תשפ"ה

תוכן הענינים

דא"ח כ"ק אדמו"ר הקוה"ט זיע"א.....	ד'
פניני דרכי צדק.....	ח'
מדור עצותיך אמונה.....	י"ד
מדור מאורות צדק.....	ט"ז
מדור השו"ת.....	י"ט
מדור משלי דרכי צדק.....	כ"א
מדור יומא דהילולא.....	כ"ד
דרכי אמונה-דא"ח כ"ק אדמו"ר שליט"א.....	כ"ז
שהשמחה במעונם.....	כ"ט

זאת נזמתי בעניי כי אמרתך זייתני

דא"ח מכ"ק אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

דא"ח על פרשתו פרשת בהעלותך

ה' מקץ ב' טבת תשפ"ד

ומלאחריה בכבודו של אהרן שלא
נמנה עמהם.

אא"ז היהודי הק' זיע"א אמר "כמה יפה
ונחמד לראות איך שהתשב"ר
חוזרים מהתלמוד תורה שרואים שמלאכים
מלווים אותם, ולא כל אחד רואה דברים
נחמדים כאלו איך שמאיר עליהם אור גדול
זה.

*

נר איש וביתו שכשהאדם מדליק הנר בביתו
זוכה לשלום בביתו וזוכה להיות איש.

*

מובא מהצדיקים שכל דירה שכן אדם
עובר הוא חוסך מעצמו גלגול
שהיה צריך לעבור ויעזור ה' יתברך שלא
יצטרכו יותר להתגלגל בדירות ושיהיה דירה
פרטית לכל אחד.

כתיב (במדבר פרק ה, ב) דבר אל אהרן
ואמרת אליו בהעלותך את הנרת אל
מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, ואיתא
במדרשמתנחומא (בהעלותך ה) וכן במדרש
רבה (טו ו), אמר לו הקב"ה למשה, לך
אמור לאהרן אל תתירא, לגדולה מזאת
אתה מוכן, הקרבנות כל זמן שבית המקדש
קיים הן נוהגין, אבל הנרות לעולם אל מול
פני המנורה יאירו,

ובל הברכות שנתתי לך לברך את בני אינן
בטלין לעולם והנה דבר ידוע שכשאינן
בית המקדש קיים והקרבנות בטלין מפני
חורבנו אף הנרות בטלות, אבל לא רמזו
אלא לנרות הנכת חשמונאי שהיא נוהגת
אף לאחר חורבן בגלותנו וכן ברכת כהנים
הסמוכה לחנכת הנשיאים נוהגת לעולם,
דרשו סמוכין לחנכת הנשיאים מלפניה

דא"ח בסעודתא דחקל תפוחין קדישין פרשת בהעלותך

ליל שב"ק תשע"ז

רבות היו הערבים פורעים, כדרכם במסורת מדורי דורות, שהיו משליכים אבנים ומכים ומעוררים מהומות, ובשנים ההן היה הנר המערבי דולק תמיד אצל ציונו הק'. גם כאשר אירע שבמשך ימים רבים לא היו יהודים יכולים להשתטח בציון הק', ולאחר זמן מה באו וראו פלא זה, שהנר עודנו היה דולק במערה בלי שמן, אף שהצלוחית כבר השחירה מחמת האש, וראו הכל גילוי של קדושה במוחש ממש.

אבן, כל אדם החפץ בכך יכול לזכות להגיע למדרגה זו, לראות את הגילויים ואת האור הגנוז במוחש, והסיבה שלא זוכים לכך היא רק מפני שמשוקעים בגשמיות העולם הזה מאוד, אשר על כן אין אפשרות לזכות לגילוי ולאור הקדושה. התנאי הראשון להתקדש ולהזדכך הוא להיזהר בשמירת העיניים במאוד, ומתוך שמירת העיניים יכול אדם לזכות לאור הגנוז.

הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זי"ע אמר, שבכל שבת בפרשת בהעלותך מאיר ומתגלה האור הגנוז בכל מאמר שבספר הזוה"ק שעל פרשה זו. וכי יעלה על הדעת שעניין גשמי הוא, לא כי, אלא עניין רוחני הוא. וא"כ יש להבין כיצד זוכים לאור הזה, ובכלל, מה הוא האור הגנוז.

והנה, בבית המקדש היה הנר המערבי דולק בכל המעת לעת, להראות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל. ומבאר הרה"ק בעל 'חדושי הרי"ם' זי"ע שאף על פי שכבר נגנזו המנורה ושאר כלי המקדש, עדיין דולק הנר המערבי שבמנורה עד עצם היום הזה. בימי בית שני היה הנר המערבי דולק כל אותן שנים ששמעון הצדיק היה חי ושימש בכהונה גדולה. ולא בכדי נקרא בשם שמעון 'הצדיק'. היו תקופות שבהן לא היו יהודים יכולים להשתטח על קברו של שמעון הצדיק, הנמצא בסביבה ערבית עויינת, ופעמים

דא"ח בסעודתא דעתיקא קדישא פרשת בהעלותך

צפרא דשבתא תשע"ז

ווא"ב יש להבין היאך יארע כדבר הזה שישראל יתאוו תאוות גשמיות. ובדור האחרון ידוע שהצדיקים בעלי המדרגה מאסו עד מאוד בתאוות הללו, כידוע מתלמידי הרה"ק הרש"ב זי"ע שאמרו שלאחר התפילה היו ממש כשיכורים מחמת דביקותם בבורא ית' בעבודת התפילה. וכן מסופר על הרה"ק ה'חתם סופר' זי"ע שלא היה מסוגל ללמוד עד שלושה ימים לאחר יום הכיפורים מחמת גודל הפחד שהיה עליו ביום הכיפורים הקדוש, ובימים ההם חיברו ניגונים וכדו', ועב"פ זו מדרגה גבוהה מאוד, והיאך יעלה על הדעת שישראל שהיו אצל מתן תורה במעמד כה נשגב יתאוו לבשר תאוות. אלא, בהכרח יש לבאר שישראל רצו את המאכלים המשובחים הללו לכבוד יום טוב, את הבשר והדגים וכל אותם מאכלים לא ביקשו לתאוות הגשמיות הגופניות, חלילה, כי אם לכבוד יום טוב לסעודת החג. והפגם שלהם היה שהיו דואגים מהיכן יהא להם בשר לאחר מ' שנה במדבר לכבוד יום טוב, והיה להם להאמין, לגדל מדרגתם, שגם את הבשר והדגים יספק להם הקב"ה כדרך שסיפק להם במדבר כל צרכיהם.

בפרשתן רואים דברים תמוהים לכאורה, שישראל תבעו (יא, ב-ה) "מי יאכלנו בשר זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם, את הקשאים ואת האבטחים ואת החציר ואת הבצלים ואת השומים". והוא תימה, אחר שישראל עמדו במעמד גבוה ונשגב כזה, מעמד הר סיני, התאוו לבשר תאוות ולדגים, קישואים, אבטיחים בצלים ושומים וכו' היאך זה תואם והרי היו נקיים לכאן מכל התאוות הגשמיות וענייני העולם הזה בעומדם אצל הר סיני בהיותם במדרגות גבוהות ונשגבות כל כך. אכן, באמת כלל ישראל לא התאוו תאוות, מי שהתאוו היו האספסוף אשר בקרבן, כדפירש"י שהיו אלו הערב רב, והם אשר בלבלו את מוחם של ישראל והעבירו על דעתם. ואולם אכתי תמיה היאך נכשלו ישראל לאחר מעמד הר סיני להתאוות לבשר תאוות. בעניין זה מובא במכתב מאחד מתלמידיו הגדולים של הרה"ק הרש"ב זי"ע שהוצרך לנסוע לארצות הברית לצורך עניין כלשהו, וכתב ותיאר כיצד נראה 'העולם הזה' באמריקא וכך כתב "אוכלים שם בשר ממש" כוונתו שמשוקעים עד מאוד בתאוות הגשמיות.

*

עוד נאמר (יא, ד) "והאספסוף אשר בקרבו התאוו תאוה וישבו וישבו ויבכו גם בני ישראל" ויש להבין מהו 'גם'. אלא, הערב רב הם אשר שטפו את מוחם של ישראל, לכך נאמר 'גם' בני ישראל, שישראל אמנם בכו אלא שהיה זה לאחר ההשפעות וההסתה של הערב רב. והנה משה רבינו ע"ה טוען (יא, יג-יד) "מאין לי בשר לתת לכל העם הזה כי יבכו עלי לאמר תנה לנו בשר ונאכלה לא אוכל אנכי לבדי לשאת את כל העם הזה כי כבד ממני", שלכאורה תמיה מה היה קשה למשה רבינו, והרי לכל העולם כולו יכול הקב"ה לספק כל צרכיהם, וא"כ היאך יעלה על הדעת לחשוב שלישראל לא יוכל השי"ת, חלילה, לספק הצטרפויותיהם. ועוד, מהו "לא אוכל לשאת לבדי כי כבד ממני", והלא הקב"ה הוא הזן ומפרנס לכל, ולא משה רבינו. וביותר קשה שנא' בהמשך (יא, טו) "ואם ככה את עשה לי הרגני נא הרג אם מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי". אף כאן יש להבין משמעות הלשון אצל משה רבינו ע"ה שיאמר כדברים הללו.

בעניין זה מבאר 'אור החיים' הק' זי"ע כי משה רבינו ע"ה טען שא"כ יצטרכו ליתן לכל אחד מאכל מסוג אחר, שהרי כל אחד יבחר לעצמו את המאכל הרצוי בעיניו ולעולם לא יהיו מרוצים, כי כך טבעו של

אדם שככל שיתנו לו לעולם לא יהא מרוצה, ואין אדם מת וחצי תאוותו בידו, יש לו מנה רוצה מאתיים.

*

עוד נאמר (יא, כו-כט) "וישארו שני אנשים במחנה, שם האחד אלדד ושם השני מידד, ותנח עליהם הרוח, והמה בכתבים ולא יצאו האהלה ויתנבאו במחנה. וירץ הנער ויגד למשה ויאמר "אלדד ומידד מתנבאים במחנה". ויען יהושע בן נון משרת משה מבחריו ויאמר "אדני משה, כלאם". ויאמר לו משה "המקנא אתה לי ומי יתן כל עם ה' נביאים כי יתן ה' את רוחו עליהם".

ויש להבין הלשון שאמר יהושע בן נון למשה רבינו ע"ה, לכאורה מאי אכפת לו ליהושע שאלדד ומידד התנבאו במחנה, ומה גם שהיתה כאן נבואה מן השמים, ואם מן השמים גילו להם דברי נבואה מה אכפת לו ליהושע. אלא, יהושע בן נון רצה שמשה רבינו יאריך ימים ועל כן רצה למונעם מלהתנבא, שכסבור היה שיתנבאו תחתיו, לכך ביקש כדבר הזה. עוד אפשר לבאר, על פי תרגום יהונתן בן עוזיאל, שאמנם לא הפריע לו, ליהושע, עניין זה שהם קיבלו נבואה מן שמיא, אלא הפריע לו שהתנבאו, שהיה להם דעת מה לומר בנבואה ומה לא לומר, ולא כל מה שיודעים צריך לגלות, וד"ל.

בני דרכי צדק

על פרשתן

הרה"ק בעל ה'תניא' אומר כי הקורא בתורה — מי שלומד תורה - הריהו קורא לקב"ה, כביכול, לכן הקב"ה בא איתו. ברם, מדייק השפ"א, שאין זה אלא זה לפי הבחינות של כל אדם. הן אמת שהקורא בתורה הוא קורא לקב"ה, אבל הדרגה של הקדושה היא כפי הכנת האדם - כפי הרצון שלו, לפי ההכנה שלו — כך יש אצלו הקריאה והגילוי של הקדושה של הקב"ה.

בזה מתרץ השפ"א את מאחז"ל במדרש רבה (פר' טו סי' ד) שנתקשה משה רבינו ע"ה במעשה המנורה והראה לו הקב"ה. [וז"ל המדרש ד"א "בהעלותך", את מוצא שנתקשה משה במעשה המנורה יותר מכל כלי המשכן עד שהראהו הקב"ה באצבע כו' וכן במנורה (במדבר ח) "וזה מעשה המנורה מקשה זהב", כלומר, מה קשה היא לעשות, שהרבה יגע בה משה. כיון שנתקשה, אמר לו הקב"ה למשה טול ככר זהב והשליכו לאור והוציאהו, והיא מעצמה נעשית, שנאמר "וכפתוריה ופרחיה גביעיה וקניה ממנה היו"]. ואחר כך כתוב שנעשתה המנורה מעצמה. מקשה השפ"א, אם כן, מדוע הראה לו, והלא מאחר שמעצמה נעשתה, מה הצורך להראות לו אלא, הקב"ה הראה לו את המנורה כדי שיהיה לו רצון אמיתי. הרצון הוא יותר בהתעוררות לכשיראה את המנורה.

זה חלק מההכנה שעזר הקב"ה למשה רבינו ע"ה, ובשעה שיש לאדם ההכנה האמיתית, הדבר נעשה מעצמו. 'השלך לאור' — אמר לו הקב"ה, שישליך את הזהב לאור ויצתה המנורה. זה הרמז 'השלך לאור', צריך האדם לעורר בעצמו את החלק של האור, של ההתעוררות, את האש של הקדושה — אולם גם בדבר הזה צריך האדם את עזר השי"ת, שהקב"ה יעזרהו להתעורר ולבוא לאש הקדושה.

(ליל ששי פרשת תרומה תשס"ט)

*

ה"פרי הארץ" בפר' בהעלותך מבאר דיש ששים רבוא נשמות ישראל, וכמו כן אותיות התורה אף הן ששים רבוא דאורייתא וקוב"ה וישראל כולהו חד, כמאחז"ל.

יהודי, הוא גוף התורה, ובאורייתא ברא קוב"ה עלמא. מהו 'באורייתא ברא קוב"ה עלמא' הקב"ה ברא את העולם באותיות התורה, כתב הפה"א ואין לך שום דבר בעולם בלתי אותיות התורה המחיות אותו. כל דבר שאנו רואים

בעולם, יש בו אותיות התורה המחיות אותו, שהן מאמרו של הקב"ה. הכל בהעלם לא רואים את האותיות אבל האדם המדבר, קודם שהוא מדבר שום דבר [דיבור כלשהו], הדיבור והאותיות הם ג"כ 'בכח' ואינם ניכרים. ומוסיף פה"א שכללו של דבר הוא, שחיות כל דבר הם האותיות שבתוכו, ואם האדם חוטא ח"ו הריהו מכנים את האותיות ברע ח"ו, [שהרי האותיות הן החיות של כל העולם כולו, "בכל פרטיה ודקדוקיה" שבכל דבר יש אותיות], ועי"ז הוא נותן כח ברע, חלילה. ועל כן צריך האדם להתוודות וידוי דברים ולומר 'חטאתי, עויתי ופשעתי', ולומר את כל הדיבור שהוא בנוי עפ"י אותיות הא"ב ['אשמנו, בגדנו, גזלנו וכו'], כשהאדם אומר זאת מתוך מרירות לב, מחמת יראת ה' ובשיתוף אהבת ה', בכך הוא מוציא את האותיות מן הרע, ונשאר הרע בלתי חיות ואז הוא ממילא בטל.

נמצינו למדים בדברי הפרי הארץ יסוד גדול, שאם האדם רוצה להגיע לאותיות של התורה ולזכות לבחי' מעמד הר סיני שהרי לכל יהודי יש האות שלו, ובכל אות כלולות כל האותיות כולן וא"כ כשהוא מוציא את האותיות מן הרע, מן הסטרא אחרא, שהכנים אותן לשם ע"י הפגמים שלו מתוך כך יוכל לזכות אח"כ לאותיות של הקדושה, ואז יוכל לזכות לבחי' מעמד הר סיני, שזה האותיות.

(שזועות תשנ"ח ערצ שזועות תשס"ו)

*

כאשר אדם חושב או עוסק בכל ענין שבעולם, כגון אכילה מבאר "פרי הארץ" במאמר "שבת שבתוך הפסח" שהחיות שאנו רואים היא מושג, וכך האדם מושך חיות מהדרגה של "אינו מושג". כאשר האדם חושב כך, זהו יחוד שמות הוי"ה ואדנ"י, וזה משפיע לאדם קדושה גדולה. וכאן האדם אומר גם את האותיות שאמר, ויודע שכאן בעוה"ז ניתנו אותיות התורה בקולות וברקים, שהאותיות הללו היו "למען תהיה יראת ה' על פניו לבלתי תחטאו". א"כ כך האדם מקשר את האותיות שלו לאותיות של מעמד ה"ס. אם האדם לומד תורה כך, מתוך מחשבה כזו, הרי נופלים עליו היראה והפחד בקולות שלא יחטא ח"ו. וזה מש"כ הפרי הארץ בפר' בהעלותך "כי אין לו אפשרות לחטא בעיניו".

(שזועות תשנ"ג)

*

משה רבינו ע"ה שמע בבהירות רבה את העניין של "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה". מבואר בספה"ק 'פרי הארץ', 'אור המאיר' ועוד ספרי החסידות מתלמידי הבעש"ט הק' זי"ע כי משה רבינו ע"ה מצד טבע בריאתו נברא בטבע קשה, אלא שהוא עמל ויגע לתקן מידותיו ע"י רחמים, שהיה שומע בכל מידה ומכיר שהוא צריך רחמי שמים. וזה שהשי"ת ברא אותו במידות קשות, היה על מנת שיוכל להגיע לתכלית הזו, שיכיר כי הוא העניו מכל האדם אשר על פני האדמה. זו היא ההקדמה לדרגות הגבוהות שזכה להן משה רבינו ע"ה, "בכל ביתי נאמן הוא. פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחי דת ותמנת ה' יביט", היינו שלא תפס כלל מקום ועל כן היתה הקדושה יכולה לשרות ולנוח עליו בדרגות כה גבוהות.

(רעוא דרעוין פ' זהעלותך תשע"ג)

*

הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זי"ע א"א אמר שבמאמר הזוה"ק פ' בהעלותך מאיר האור הגנוז. (יוס ה' לפ' זהעלותך תשפ"ז)

*

עה"פ (במדבר ח, ג) "ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרתיה כאשר צוה ה' את משה" פירש"י ויעש כן אהרן, להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. המפרשים מבארים שאהרן הכהן היה גבוה [י' אמות, כגובהו של משה רבינו ע"ה] ואילו המנורה היתה גבוהה ג' אמות, א"כ פשוט שלא היה זקוק לעלות במדרגות כי אם להיפך, להנמיך ולכופף קומתו כדי להדליק, ואעפ"כ עלה במדרגות ולא שינה מכפי שנצטווה.

(רעוא דרעוין פ' זהעלותך תשע"ו)

*

ויש להבין מאי רבותא קמ"ל חז"ל להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, הלא פשוט שכאשר הקב"ה מצווה יש לקיים ולעשות בדיוק כפי שציווהו ומהו אפוא להגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

עוד יש להבין, שבפסוק הקודם (במדבר ח, ב) "דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" אם כן כבר ברור שצריך ששבעת הנרות יאירו אל מול פני המנורה, ומהו אפוא הצורך לומר שוב (ח, ג) "ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה

העלה נרתיה כאשר צוה ה' את משה". אכן, חז"ל אמרו כי השכינה במערב, ועל כן ציווה הכתוב "אל מול פני המנורה", כלומר אל הנר המערבי. עוד אמרו חז"ל כי הנר המערבי היה דולק יותר משאר הנרות, 'להראות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל'. נמצא שהכל היה מכון אפוא לנקודה הזו.

עוד איתא כי המלכות לית לה מגרמה כלום. וזה סוד השראת השכינה. מלכות השי"ת יכולה להתגלות רק כאשר לית לה מגרמה כלום. על כן האדם צריך לשמוע שאין לו מאומה מעצמו, וכי כל מה שיש לו – מאת השי"ת יש לו, ואינו משלו.

(רעוא דרעוין פר' צהלותך תשע"ו)

*

המפרשים מבארים שאהרן הכהן לא שינה, הרבותא שיכול היה לעשות חשבון שמאחר שהוא כה גבוה אין לו צורך לעלות במדרגה כדי להדליק את המנורה, ויכול היה להוסיף קצת שמן זית בנר המערבי כדרך שמבאר המלבי"ם (עה"פ שמות כו, כ-כא), אולם הוא לא עשה כן, ולא שינה במאומה מכפי שנצטווה, אלא קיים כפי שציווה השי"ת את משה, בפשטות ובתמימות, בלי שום 'חשבונות'.

והוא תיקון גדול מאוד לאדם, לקיים בעצמו "תמים תהיה עם ד' אלקיך", כאשר יהודי מקבל על עצמו את הנהגת השי"ת עמו ועושה הכל כפי שנצטווה בתמימות בלי לחשוב מחשבות אלא הוא מבטל את עצמו לגמרי לציווי השי"ת ולהנהגת השי"ת, לידע ולהכיר שאין שום הנהגה בעולם בלא שהשי"ת ציווה וגזר על כך. זו הדרך בעבודת ה' שראוי לכל יהודי לילך בה.

זה הדיוק "ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה" שלא רצה להבין בשום אופן אחר מכפי שנצטווה, להיות "אל מול פני המנורה", שם טמונה הנקודה של השראת השכינה "אל מול פני המנורה".

*

מובא בשם צדיקים, בספה"ק 'תפארת שלמה' ועוד ספה"ק, שהנה אנו מברכים בכל תפילה ברכת 'מגן אברהם', שאברהם אע"ה היה נקודת האמונה ועבודת היהודי היא לנקות האפר מן הפתילות על מנת שתהא השלהבת דולקת מאליה ועולה יפה, שכשם שבהטבת נרות המנורה היה צריך לסלק האפר והפתיל השרוף כך גם צריך האדם להיטיב את נקודת האמונה שבתוכו.

יהודים עוברים גלות ארוכה ומרה שכזו, הכלל והפרט, כל אדם עובר כל מיני מעברים וסובל ייסורים, ויש לנו ללמוד מאברהם אבינו ע"ה שהיה סמל האמונה. בכל המצבים ניסהו השי"ת בנסיונות קשים באמונה ועמד בכולם, ולכך אנו מברכים 'מגן אברהם'. על ידי נקודת האמונה ניתן לעורר את השלהבת, מתוך הפתילה השרופה והאפר ניתן לעורר ולהדליק שוב את השלהבת שתהא עולה מאליה. בכל יהודי יש בחי' שלהבת ואש, היא נקודת האמונה שבכל יהודי, ואפילו הרחוקים ביותר, גם אותם שהם במצב קשה וכבר נתרחקו וירדו מדרך היהדות ר"ל, גם הם תמיד חוזרים.

בן יעזרנו השי"ת על דבר כבוד שמו שישבו כל בני ישראל בתשובה שלימה על ידי נקודת האמונה ויזכו להתחזק באמונה.

(רעוא דרעוין פר' זהעלותך תשע"ו)

*

ע"פ (במדבר ח, ב) "דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" פירש"י בהעלתך, על שם שהלהב עולה כתוב בהדלקתן לשון עלייה, שצריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה.

רבינו אליהו מזרחי מבאר מה בא רש"י להשמיענו בזה. רש"י מתרין קושיא למה לא אמר הכתוב 'בהדליקך את הנרות' מהו "בהעלתך" על כך פירש"י שכוונת הפסוק היא להודיע שהכהן המדליק צריך להדליק כל נר עד שתהא שלהבת עולה מאליה. דהיינו, שצריך להמתין בהדלקתן עד שתתלכד האש בכל חלקי הפתילה ותעלה השלהבת מאליה. כך מפרש הרא"ם את דברי רש"י.

(ליל ששי פ' זהעלותך תשע"ח)

*

מאמרי הזוה"ק בפר' בהעלותך

הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זיע"א אמר שבמאמרי הזוה"ק בפר' בהעלותך מאיר האור הגנוז.

(יום ה' פר' זהעלותך תשפ"ג)

*

להגיד שבחו של אהרן שלא שינה

להגיד שבחו של אהרן שלא שינה שאין הצדיק משנה את מחשבתו לחשוב שהוא נעלה
במשהו אלא הוא סמוך ובטוח שאין בו שמץ גאווה אף בעת שנבחר או נתעלה לאיזו
שהיא דרגא.

(ליל חמישי פר' זהעלותך תשפ"ז)

מדור עצותיך אמונה

איתא בזוה"ק שהמצוות הן עצות, כל' תרי"ג המצוות הן תרי"ג עימין [עצות] כיצד להמשיך קדושתו יתברך.

(ליל ששי פר' אחרי וקדושים תשע"ח)

איתא בזוה"ק שתרי"ג המצוות הן תרי"ג עימין, והן עצות לאדם להתקרב אל הקב"ה ולהיטיב את מדותיו.

(צדא"ח רעוא דרעוין פר' צשלח שצת שירה ט"ו צשצט תשס"ז)

בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין

חיזוק הנשמה הוא עסק התורה אחז"ל (קידושין ל, א) בראתי יצר הרע, בראתי תורה תבלין. החיזוק של הנשמה הוא עסק התורה. אכן, צריך להיות עסק התורה בכוונה טובה, בכוונה של 'לשמה', ולכל הפחות יבקש מהקב"ה שיסייעהו ויזכה ללמוד תורה לשמה. איתא ב'אבות דרבי נתן' (פרק כ) כל הנותן דברי תורה על לבו, מבטלין ממנו הרהורי חרב, הרהורי רעב, הרהורי שמות וכו'. כל מחשבות רעות שיש בעולם, כח התורה מבטלין, לפי שקדושת התורה היא למעלה מכל הקדושות.

התורה היא למעלה מכל העולמות. על ידי כח קדושת התורה, מבטלים ממנו כל מיני מחשבות לא טובות. על לימוד התורה איתא בזוה"ק שהוא נקרא מזונא דנשמתא, מזון הנשמה. לימוד התורה מגביר את כח הנשמה על חומריות הגוף. זה כלי הזין החזק ביותר להתגבר על היצר הרע. וכן אחז"ל במשנה (אבות ו, א) רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה. נמצינו למדים ממאמר זה, שלימוד התורה משפיע על האדם קדושה גדולה ונוראה, עד שזוכה לכל כך הרבה דברים כאשר מנו שם חז"ל. עוד רואים מכאן את הקדושה הגדולה שיש בלימוד תורה לשמה. אכן, האדם צריך לקשר את עצמו לאור הקדושה של התורה. יש לימוד בו רוצה האדם לדעת, יש לו חשק לדעת הכל. זה לא נקרא תורה לשמה.

תורה לשמה פירושו, שילמד על מנת לקיים את מצוות ה'. אמנם ישנן כוונות גדולות יותר, אך בפשטות צריך האדם לחשוב, כמובא בספרי תלמידי הבעש"ט הק' זי"ע, בספה"ק 'תולדות יעקב יוסף', 'מאור עינים' ו'דגל מחנה אפרים', שצריך לקשר עצמו בעת הלימוד לאור

האין סוף אשר מונח באותיות התורה. האדם צריך להכניס מחשבות טובות בשעת לימוד התורה, שמתוך כך יוכל להשיג את אור הקדושה. אמת, כאשר אין לו, לאדם, המוחין, ילמד אף על פי כן. ללמוד צריך בכל זמן. וכך אמרו חז"ל במסכת פסחים, לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אף על פי שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. עוד איתא בחז"ל על בעל תשובה, אם היה רגיל לשנות פרק אחד, ישנה שני פרקים, ואם היה רגיל ללמוד דף אחד, ילמד שני דפים.

מהו התיקון הזה? התיקון הוא, שבכך הריהו מרבה בקדושת התורה. זה יתן לו כח לתשובה. עוד יש עצה שאף היא מובאת בספה"ק, ללמוד ספר מוסר. מספרים על ה'חתם סופר' זי"ע, שהיה לומד בכל יום לפני לימוד השיעור מעט בספה"ק 'חובות הלבבות', והעיד על עצמו שביום שלא למד ספר מוסר, הרגיש קרירות ביראת ד'. הגע עצמך, ה'חתם סופר' העיד על עצמו כך! כל הצדיקים הזהירו מאד ללמוד איזה ספר מוסר.

מדור מאורות צדק

עובדות שכ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

סיפור שהיה בדידיה

תמים תהיה עם ה' אלו'

'תמים' פירושו, כשהאדם הולך 'ישר' עם השי"ת. התמימות היא האחדות עם הקב"ה. כאן, בעולם הזה, עולם הפירוד הוא. אלו הם החשבונות הרבים. האדם עושה לעצמו חשבונות, כפי שהם אומרים : צריך שהבנות תלמדנה את לימודי ה'בגרות', שאם לא תלמד, לא תהיה בידיה פרנסה, וסופה שתיאלץ לצאת לרחובות לבקשה לה פרנסה. כך הם אומרים, בפירוש. ואמירה כזו, חשבונות כאלו, הרי הם נגד התורה הק'. היכן האמונה ? היכן הבטחון בהשי"ת ? היכן הצניעות ? והלא בבת ישראל נאמר "כל כבודה בת מלך פנימה". כך הם משנים את כל הדרך הסלולה, אשר מורשה היא לנו מהאבות ומהאמהות, מהסבתות, מכל הדורות. הם רוצים לקלקל את כל הדור, את הבנים ואת הבנות, והכל רואים ושותקים. הלא כעת הוא הזמן לעורר ולצעוק על כך בקולות גדולים. על כל אחד למחות ולצעוק אסור לשתוק על כך! על כל אחד מוטל חיוב לצעוק ולמחות, אסור לשתוק על כך. מה יהיה על הדור הבא, ה' ישמרנו ? ובדור שלאחריו, עלול להיות חורבן גדול, ח"ו. כל המתבונן מעט בעניין זה, רואה כאן חושך וענן וערפל, ה' ישמרנו. לפיכך צריך לעמוד חזק ולצעוק בתקיפות על אותם מנהלים, לומר להם : אין לכם שום רשות לקחת את הבנים שלנו וללמדם לימודים ותכניות שאסור ללמוד, אשר כל גדולי הדורות כבר אסרו, ואין לכם רשות לקחת את בנותינו וללמדן דברים שאסור ללמדן. צריך לעורר, למחות ולדבר, לא להתבייש. יש אנשים המתביישים לומר, ושותקים.

פעם נסעתי במונית, אשר הנהג שלה נסע במהירות רבה, כמטורף. אמרתי ליושב לידי: מפני מה אתה שותק, וכי אינך שם לב כיצד הוא נוסע ? הלא סכנה לנסוע עימו ! השיב לי האיש: מתבייש אני להעיר לו ... אמרתי לו : ה' ישמרנו מבושה כזו. על דברים כאלו צריך לפתוח את הפה, לדבר, להגיד, למחות, לצעוק. או אז הבין, ונסע כראוי.

אף המנהלים של המוסדות, מוסדות החינוך, אינם אלא 'נהגים', ונוסעים הם כמטורפים. על כן צריך למחות בידם, לצעוק ולא לשתוק, או אז ישמעו, ויסעו כפי שצריך לנסוע. וזהו "יודע ד' ימי תמימים". אכן, אם מתבייש האדם למחות, אף בראותו כשמדובר במצב של פיקוח נפש, הרי אינו אלא שומה גמור, שבכך עומד הוא לאבד את הדורות שלו, ואת כל הדורות הבאים אחריו. מדובר בכל הדורות, לא רק בדור אחד. הרי זה נורא, אם נתבונן ונראה מה עלול להיות מהדורות הבאים, אם ילכו בדרך שלהם, ה' ישמרנו. מהיכן נוצרה כל תופעת ההתבוללות אשר יש כיום בעם ישראל, בארץ ובתפוצות? והלא כל אותה התבוללות לא באה כי אם מחמת הדברים הללו, שכך דרכו של היצר הרע, היום אומר לו 'עשה כך' ומחר אומר לו 'עשה כך', עד שלבסוף אומר לו 'לך עבוד עבודה זרה' והולך ועובד. שמתוך שלומדים את תכניות הלימודים שלהם, באים אחר כך להתערב בגויים, ה' ישמרנו, ומתוך כך נמשכת הירידה עד שאול תחתית, ר"ל. כעת הוא הזמן, אפוא, לצעוק צעקה גדולה ומרה, כפי שעשה מרדכי הצדיק ע"ה, שנאמר בו "ויזעק זעקה גדולה ומרה", אף כעת צריך לצעוק ולהתריע.

ואף כעת, בימים אלו, חוזרים הדברים על עצמם. גם כיום, קמים ראשיהם ומנהיגיהם במגמה זו, וזוממים לעקור את הכל, לכבוש את כל אשר לא עלה בידם לכבוש עד כה. זאת יש לנו לדעת, שהם כבר מתקדמים וכובשים עוד ועוד, ורבים כבר נפלו ברשתם. יש כמה וכמה תלמודי תורה ובתי ספר של בנות אשר המנהלים שלהם כבר נכנעו להם וקיבלו את דרישותיהם. וכעת זוממים הם לכבוש ולעקור את הכל, ועלינו לדעת זאת.

והנה כעת הולכים ומוסרים להם את כל עניין החינוך, במו ידיהם, בעבור בצע כסף. ברוך ה', כל הישיבות ותלמודי התורה התקיימו מדורי דורות עד היום, בלא התקציבים והכספים שהללו "מעניקים", והיכן הוא, אפוא, הבטחון בהשי"ת? בספה"ק 'חובות הלבבות' שער הבטחון מובא, שהנה יש שתי דרכים לאדם. מה שמגיע לו לאדם, יגיע לו אלא שיש בחירה בידיו אם יבחר לקבל זאת בדרך הכשרה, הישרה והטובה, אם להיפך, חלילה. יש החושבים שאם יבחרו בדרך הרמאות והתבוללות, בדרכי שקר ומרמה, ירויחו יותר, ואף רואים הם במוחש שאכן הם מרויחים יותר, אך אינם יודעים כי מעשה יצר הרע הוא. כל אשר נגזר שיגיע לאדם, יגיע אליו בדרך הישרה והטובה. אין זה אלא פגם באמונה ובבטחון.

על כן חוב מוטל על כל אב ואם, בכל בית, לחקור ולשאול את בניהם ובנותיהם כראוי, מה הם לומדים ומה עושים, אם לא הכניסו ועירבו תכניות "חדשות" וזרות, חיוב הוא המוטל מדאורייתא על כל אחד, כמ"ש "והודעתם לבניך ולבני בניך", פסוקים מפורשים בתורה הם.

וזהו שנאמר "כי ידעתיו", לכך היתה אהבתו הגדולה של הקב"ה לאברהם אבינו ע"ה, על שהיה מצווה את בניו ואת ביתו אחריו, "ושמרו דרך ה'". או אז יש שמירה על דרך ה'. אך כאשר לא משגיחים, אין שמירה, ח"ו.

מדור העזות

מלוקט משיחות קודש תשובות לשאלות שנשאלו

לכ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

בהמשך למדור עצותיך אמונה

בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין

כ"ק אדמו"ר הקוה"ט זיע"א פתח ואמר:

לכאן יש להבין מהו עניין זה שהתורה נקראה 'תבלין' ליצר הרע? והלא תבלין הוא כעין מלח או פלפל שמוסיפים מעט ממנו לתוך המאכל.

אולם מה הדמיון של לימוד התורה כתבלין ליצה"ר? היה צריך לומר, לכאורה, שכשלומודים תורה נפטרים מהיצה"ר! לכך מבואר, שהתורה מתבלת את ה'יש' להגיע על ידה אל ה'אין'. התורה מביאתו לבחי' 'אין'. לכך נקראה תבלין, לפי שמביאתו אל התכלית. כשם שהתבלין מביא אדם לתכלית של אכילת המאכל, שבלעדי התבלין אינו יכול לאכול המאכל, כך מביאה התורה את האדם לבחי' אין, שע"ז מסתלק היצה"ר מעליו, שה'אין' הוא האור המחיה את ההשגה. התורה מביאה את האדם, אפוא, אל האין, וזהו התבלין והאור. ה'אין' הוא האור אשר מחיה את ההשגה. שבשעה שהאדם מגיע אל ה'אין', השי"ת עוזרו. אך כל עוד הוא חי עם ה'יש', אין מסייעין בידו. כשמגיע אל בחי' אין ואיננו נשבר, השי"ת עוזר לו. ומה הפי' לחיות עם האין? הפי' הוא שיבטל את הרצון העצמי שלו, כמאמרם ז"ל (אבות ב, ד) בטל רצונך מפני רצונו. ואין הכוונה שאסור לו לאדם לעסוק בהשתדלות, לא זה הפירוש. אלא שבעוסקו בהשתדלותו, בפנימיות המחשבה, עליו לבטל רצונו מפני רצון השי"ת.

שאל השואל:

והלא התפילה מצוה היא?

ענה כ"ק אדמו"ר הקוה"ט זיע"א:

אכן, שני עניינים שונים הם. אמנם מצוה להתפלל, וצריך האדם להתפלל ולבקש מלפניו ית', אולם ביטול הרצון מפני רצונו ית' הוא עניין אחר. התפילה ממתיקה, התפילה היא המשכה. אכן, יש הנהגה שרוצים מן השמים שלא לתת לאדם משהו, לפי שזו היא טובה בשבילו [שלא ליתן לו], לשם תיקון הנפש שלו. לכך רואים אנשים שעוברים מעברים, צרות ויסורים קשים. ובעצם, איש מאיתנו איננו זוכה להגיע כאן אל השלימות, אל המנוחה ואל הנחלה. לכל אחד יש החבילה שלו, צרות ונסיונות, אך ביטול הרצון עניינו שיכיר שהכל לטובתו. העולם הזה הוא 'בית חולים אחד גדול' [כך מבואר בכתבי האריז"ל], שכולנו ירדנו לכאן לתקן את הנצרך לתיקון נשמתנו מגלגולים קודמים]. אם כולנו נקבל את כל מבוקשנו וכל הצטרכויותינו, ולא יחסר לנו מאומה, לא נוכל לתקן דבר ונהיה כולנו בבחינת 'יש'. על כן מנהיג השי"ת כל אחד מאיתנו, על פי החשבון שלו ולפי מה שנצרך לו, שמתוך כך יגיע כל אחד לתיקון הנפש שלו.

(*)

שאל השואל:

אם כך, מה מקום יש לתפילה? טוב לנו א"כ שלא להתפלל?

ענה כ"ק אדמו"ר הקוה"ט זיע"א:

לא כי, אלא שני עניינים הם: עלינו להתפלל ולבקש, ועם זאת עלינו לבטל את רצוננו מלפני הנהגתו ית' עמנו.

יש שאינם מבינים דברי המאמר כאן, וסבורים שכוונתו באומרו כי "עיקר תכלין התורה להיות מתדבק בחיות המאיר בתורה כו' והוא המבואר בספרים לבקש מאתו ית' שיעזור לו" דהעיקר הוא לימוד התורה וא"כ מה מקום יש לתפילה? אלא, העניין הוא כמ"ש בפ' מקץ, שהכוונה לעצם התפילה. ששתי בחי' תפילה הן: האחת, תפילה שמתפלל אדם בפיו, והשניה, מציאות התפילה. והוא שאחז"ל על התפילה (יבמות קה, ב) שתהיינה עיניו למטה ולבו למעלה, עיניו למטה פי' שיתבונן בהשגחת השי"ת עליו, עי"ז יהא לבו למעלה. זו מציאות התפילה. והוא המבואר כאן, שכשמגיע האדם ע"י התורה לבחי' אין, זו התפלה האמיתית, "והוא המבואר בספרים לבקש מאתו ית' שיעזור לו", לפי שע"ז מסייעו השי"ת, כשמגיע לבחי' אין אשר מחיה את ההשגה.

מדור מעלי דרכי צדק

האדם שרוצה לכוון כוונות

כאשר האדם מכוון להשתפר, יש לו חוט של קדושה, וסוף סוף יעלה. על כך אמרו חז"ל לעולם ילמד אדם תורה שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה. והטעם, משום שבלימוד שלו יש כבר חוט של קדושה. הוא עדיין אינו מסוגל לעזור לעצמו להגיע לזה, אולם הקב"ה כבר יסייע לו ויסיר מעליו את כל המסכים המבדילים המפריעים לאדם. המתבונן בדבר יוכל לראות, שכאשר האדם נמצא בנפילה ובייאוש, באותה דקה הריהו כמו מת ממש. אין לו חיות. זה הוא עניין 'בדקי המיתה'. משא"כ כשהאדם נמצא ב'עבודה', הוא מקבל זאת מאותה דקה.

רבים אינם יודעים זאת, וכך חולפות שנותיהם מבלי שתהיה להם עלייה כל-שהוא בעבודת ה'. הם מסתובבים תמיד סביב אותה נקודה ובאותו מעגל, שוב ושוב. היום הוא נפל, חלפו כמה ימים בהם בכה קצת ואמר תהילים, או אז הוא מוחל לעצמו [הוא איננו ממתין למחילה של הקב"ה, אלא הוא כבר מוחל לעצמו], וחוזר חלילה, ושוב נופל, ולאחר מכן מתחזק, וכך חולפות שנים על גבי שנים, מבלי שתתפתחנה אצלו השגות כלשהן או רגש כלשהו של קדושה. משא"כ כשהאדם פוסע בדרך הנכונה, בהכרח תתפתחנה אצלו השגות של עבודה ושל קדושה. אם זה לא מתפתח, משמע שעודנו נמצא באותו מעגל כל הזמן. על מנת לצאת מן המעגל עליו להילחם, ללמוד להכיר את השפלות שלו. ברם, האדם איננו מוכן ללמוד את השפלות. ברגע שהוא רואה שהוא קצת יותר טוב, מיד הוא מתגאה כהמן הרשע ממש. ואילו כשהאדם פוסע בדרך הנכונה, בהכרח ירגיש בכל פעם עוד ועוד השפלה אצל עצמו. הוא מרגיש שהוא יורד.

למשל, כשהאדם רוצה לכוון כוונות. יש החפצים לכוון שמות קדושים, בשעה שבעצם אינם מחפשים בזה אלא את הגדלות לעצמם: "ברוך השם, אני זכיתי לכוון כוונות!" אמת, הדבר חשוב עד מאד בשמים, שהרי מובא שהכוונות הן המפתחות לשערים.

אולם יש בזה שני מהלכים. המהלך האחד הוא מהלך של 'גדלות': "אני רוצה לכוון כוונות". זה הכיוון של הגדלות, של הסט"א. מי שהולך בכיוון הזה, יש שם פרנסה רבה לקליפות,

ר"ל. בדרך ההיא ישנם כלבים גדולים ושחורים, ה", אשר טורפים וחוטפים את כל השמות הק' ואת כל הקבלה והזהר שלמד. לעומת זאת יש מהלך אחר, כאשר האדם מכיר ומגלה את הלכלוך שלו, וממש מתבייש, ומתפלל בכל רגע שהכלבים לא יטרפו את הכוונות שלו. הוא מתבייש עם הכוונות שלו, ומבקש מהקב"ה שיקבל את התורה ואת התפילה שלו, שזה יעלה לרצון לפניו ית'. וכך מבקש בכל נקודה ועניין. או אז, האדם הולך במהלך של שפלות, וזו היא דרך הקדושה. לשם אין הכלבים יכולים להתקרב כלל, לפי ששם יש חומה של אש סביב.

אכן, צריך להזהר שלא לנטות לכיוון של הגדלות. שכן, לפעמים האדם כבר נמצא בכיוון הזה של הקדושה, אלא שמדי פעם מתחשק לו לצאת גם לשם, והריהו בסכנה אז.

השי"ת הוא הנותן את הלימוד האדם מוכרח לקבל את מעשה המצוות דרך הפנימיות של הקדושה, אשר היא הביטול, כגון בשעה שמתגלה אצל האדם שהוא בכלל איננו רוצה לתת צדקה לעני. אמנם, אם יגיע אליו עני הוא יתן צדקה, אך הוא מכיר בעצמו שמצד עצם טבעו איננו מעוניין לתת צדקה. כשירצה – להכיר זאת באמת, יגלו לו שהצדקה שהוא נותן איננה אלא לשם הגאווה, שכשישאלו ויבררו בשכונה מי הוא 'בעל הצדקה' כאן, יאמרו הכל: "כמובן, ר' יענקל'!" הוא שמע פעם שאמרו זאת אודותיו, ומאז הוא מחלק צדקה, ארבעים שנה ויותר, "על חשבון" האמירה ההיא. וכך איננו מודע כלל לעובדה שהכל אצלו נובע מן הגדלות. למעלה, בעולם העליון, לא יהיה לו מאומה מהצדקה הזו. למעשה המצוה של הקדושה ניתן להגיע רק בשעה שהאדם בטל, ממש, ויודע שלא הוא מקיים את המצוות. לשם כך עליו לעבור דרך המיתה, כלומר, דרך הביטול. כשהוא מגלה שפעמים רבות לא רצה ליתן צדקה, והוא מבקש מהקב"ה: רחם נא עלי שאוכל לתת צדקה לעני, רחם עליי! יש לי כסף, ואף על פי כן אינני רוצה, בשום אופן, ליתן פרוטה לעני, וכאשר אני כבר מוציא מכיסי כמה פרוטות, הרי זה נחשב בעיניי כדבר גדול מאד. איני נותן כמה שאני יכול וכמה שאני צריך לתת". ואלו הם כבר 'רחמים': עצם זה שהקב"ה מגלה לאדם שמצד טבעו איננו מוכן לתת צדקה, אלו הם רחמי ה' עליו. יש אדם שנותן צדקה ואעפ"כ עדיין לא נגע בקדושה, משום שעדיין לא גילו לו את הפצעים ואת המוגלה שיש אצלו בפנים, שהצדקה שלו נובעת מן הגאווה שבו. כאשר הקב"ה מגלה לאדם משהו, והוא מתחיל להתפלל ולבקש מה' שיזכה אותו לתת צדקה באופן נקי, כלומר להרגיש שלא הוא הנותן, ירגיש בזה את הרחמים, ויכיר שהקב"ה הוא אשר נותן את הצדקה. זו היא הקדושה, כך הוא הדבר גם בלימוד התורה הק' וכך הוא גם בתפילה.

אכן, עד שמגיעים לשם מרגישים תחילה את בדקי המיתה, וזה מכאיב מאד לאדם. כך גם בענייני הקדושה, האדם רואה שהוא ממש פוגם, ה' ישמרנו. אינו מסוגל לשמור את

עצמו. ועם זאת, לא יתייאש, אלא יתחזק ויבקש רחמים מהשי"ת שישמור אותו וירחם עליו, עד אשר יפתחו לו את השערים וישפיעו לו קדושה, באופן שיידע בבירור שזה לא שלו, ממש בבירור גמור. או אז, הקדושה היא של הקב"ה, בלא שהאדם יוכל להתגאות בה. אדרבה, הוא מרגיש אז שבכל רגע הוא צריך רחמים שלא לפגום בקדושה.

מדרור יומא דהילולא

מלוקט משיחות מלוה מלכה ושאר דברות קודש

מב"ק אדמו"ר הקוה"ט זי"ע"א

הרה"ק רבי ישכר בער מראדושיץ זי"ע"א

ח"י סיון

הרה"ק רבי ישכר בער הסבא קדישא מראדושיץ זי"ע היה ידוע כפועל ישועות גדול עד כדי כך שהיו מכנים אותו בכינוי 'הבעל שם טוב השני'. כ"ק אדמו"ר מאלכסנדר זצוק"ל הלך בבוקר באחד הימים לשאוף אויר צח, והנה ראה למולו חלבן הנושא חלב. אמר מלווהו של האדמו"ר לרבי, יראה נא רבינו היאך שהוא מתנדנד ומתנועע, אמר לו הרבי היודע אתה פשר הדבר, אספר לך, משום שיש בזה מוסר גדול להיזהר בדבר זה. סיפר האדמו"ר, שהחלבן ההוא הינו כד של יהודי אשר היה חסיד של צדיק אחד, והוא שמע אודות שמעו של הרה"ק הס"ק מראדושיץ זי"ע וכי הוא פועל ישועות בקרב הארץ. רצה היהודי לנסות את הס"ק זי"ע אם אכן פועל ישועות אמיתי הוא, כפי שמספרים אודותיו. מה עשה? התגנב אל הבית פנימה, קודם שהחל הצדיק בעריכת השלחן הטהור שלו, כאשר לא היה שם איש עדיין אך השלחן כבר היה ערוך ומוכן, נטל בקבוק של שופכין והחליף את היין שבבקבוק במי שופכין. אמר האיש בלבו אם אכן בעל מופת הוא הרבי, יהא זה נסיון אם יידע את המעשה שעשיתי אם לאו. והנה, כאשר נכנס הרה"ק הס"ק מראדושיץ, נפל מבטו על הבקבוק שעל שלחנו, נטלו בידו וניער אותו מצד לצד, כשהוא מכריז "כמה דורות יתנדנדו כשם שאני מנענע את הבקבוק הזה"

וכוונתו היתה אל הדורות שעתידים לצאת מאותו אדם מחוצף. ואכן כך הוה, בניו ונכדיו כולם היו מתנדנדים וכל גופם נע מהכא להתם, רחמנא ליצלן. ובבני ברק התגורר אחד מאותם נכדים, והוא החלבן ההוא, וכך נוכחו הכל לדעת שגזר הצדיק אומר ויקם לו. כל זאת סיפר האדמו"ר מאלכסנדר זצוק"ל למשמשו למען ילמדו וייראו עד כמה יש להיזהר בגחלתן של צדיקים.

הרה"ק רבי צבי הירש מנדבורנא זי"ע"א

בעל 'צמח ה' לצבי'

כ' סיון

הרה"ק רבי חיים מצאנז בעל 'דברי חיים' זי"ע ציוה למשכן את השטריימל שלו על מנת לקנות את הספר הק' 'צמח ה' לצבי'.

*

הרה"ק בעל 'צמח ה' לצבי' זי"ע נהג להתפלל בחדרו. פעם המתין לו הקהל עד שיסיים לקרוא קריאת שמע, וכבר חלף זמן רב ועדיין לא שמעוהו מסיים 'ה' אלקיכם אמת'. הציצו אל תוך חדרו וראו את הרה"ק בעל ההילולא זי"ע מוטל על הארץ בפישוט ידיים ורגליים וצועק "תפול עליהם אימתה ופחד" שוב ושוב. הבינו החסידים שיש דברים בגו, ואין זה עניין פשוט. לאחר התפילה נכנס הרה"ק רבי אייזיק, אחד מן החסידים, וסיפר מעשה נפלא שנעשה עמו, רבי אייזיק ההוא נהג לנסוע תמיד אל הרבי דרך יער קטן, והנה כאשר עבר דרך היער בפעם ההיא התנפל עליו לסטים מזויין על מנת לגזול את כספו ואף לרצחו נפש. והנה כשהרים הלסטים את הגרזן על מנת להכותו, קפאה ידו ויבשה כמשותקת, ולא יכול היה להזיז את היד ממקומה. כשראה הגזולן שכך ארע לו, נבהל ונס על נפשו. היה זה מופת של הרבי אשר הרגיש ברוח קדשו את הסכנה בה היה החסיד ההוא, ופעל למען הצלתו בדרך נס.

*

הרה"ק בעל 'אהבת שלום' מקאסאב זי"ע היה תלמידו של הרה"ק בעל ההילולא זי"ע.

הרה"ק רבי זאב וואלף מרחמסטריווקא זי"ע א

כ' סיון

הגה"ק ה'סטייפלער' בעל 'קהילות יעקב' זצוק"ל הכיר את הרה"ק מרחמסטריווקא זי"ע והעיד עליו כי הוא 'גאון הגאונים'. הרה"ק בעל 'אמרי חיים' מויז'ניץ זי"ע היה חתנו, ואמר כי רבים היו אומרים אודותיו כי הוא 'שר התורה', על שום שהיה גדול עד מאוד בתורה.

*

בלילה האחרון לחייו של הרה"ק רבי מנחם נחום [רבי נחומטשע] זי"ע נכנס אליו הרה"ק רבי זאב וואלף זי"ע וביקש ממנו שיספר לו את אשר ארע תשעים שנה קודם לכן, כאשר היה הרה"ק רבי נחומטשע ילד בן שש, וסיפר לו "היה יהודי אחד שהיה חשוך בנים, ל"ע, ונכנס אצל אבי, הרה"ק רבי יוחנטשע זי"ע, וביקש שיבטיח לו להיפקד בזש"ק. אולם אבי סרב להבטיח. בכה האיש. ואני, שהייתי אז ילד קטן, לא יכולתי לסבול את דמעותיו של היהודי ההוא, ואמרתי לאבי, אבא הבטח לו, נענה אבי ואמר לי הבטח לו אתה, הבטחתי לו, ואכן זכה להיפקד בבן זכר". זאת סיפר הרה"ק בעל ההילולא זי"ע בלילה האחרון לחייו, קודם הסתלקותו.

דרכי אמונה

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דא"ח בסעודה שלישית בעת רעוא דרעוין פרשת שמייני

כ"ח ניסן תשפ"ה-אתרא קדישא מירון

סוד מסירות נפש

וב"ק אאמו"ר הקוה"ט זיע"א הטעים לי
הענין שסוד הדבר הוא שאפילו ר'
אשר בעצמו אינו יודע שהוא הולך על
מסירות נפש.

וזה הוא הנקודה שכשאדם עובר את
השי"ת בסוד בלי פירסום, ובפרט
שנעלם ונסתר ממנו בעצמו, זוכה למדריגות
נעלות על ידי מסירות הנפש שלו בעבודה,
וזה היה העבודה של מו"ר הרה"ק רבי אשר
פריינד זיע"א במלחמה עם עצמו שלא ידע
שהוא בכלל שווה משהו ושהוא עושה דבר
כלשהוא או עוזר למאן דהוא.

מו"ר הרה"ק רבי אשר פריינד זיע"א דרש
ממני פעם אחד עשיה כל שהוא שלא
יכולתי לעמוד בזה והיה עלי קשה מנשוא,
הלכתי להתייעץ עם אא"ז הגה"ק מוהר"ב
זיע"א ושטחתי לפניו את הדרישה והקשיים
שכרוכים בזה, וענה לי בזה"ל "כדאי לך
לציית לו כי יש לו דעה בשמים", שאלתי
אותו וכי מה יש לו דעה בשמים יותר ממך
הרי אתה כביכול תלמיד חכם יותר גדול
ממנו, ענה לי בזה"ל "כי הוא הולך על
מסירות נפש".

דא"ח במעמד כתיבת האותיות ס"ת

אסרו חג השבועות-מתן תורה תשפ"ה - בבית הרה"ג ר' ישראל אייזנבלאט שליט"א

המצוה של ועתה כתבו לכם... הרי מקיימים
ג"כ הכי שממנים את הסופר לשליח עבור
הקונה, והנה לענין תפילין ומזוזות הכל
מקפידין ומדקדקין משאין כן בס"ת שענין
כסדרן אינו מעכב מקילין בזה הרבה ואינו

כ"ק אאמו"ר הקוה"ט זיע"א לא הסכים
שיכתבו בני אדם חוץ מהסופר שהוא
המומחה בספר התורה וכך היה המנהג
אצלינו אך היה אומר שממנים את הסופר
לשליח ושליחו של אדם כמותו, והנה הרי

נכון וראו שהגה"ק ר' חיים פאלאג'י זצוק"ל כותב (בספרו תנופה חיים סימן תנ"ב) ובלתי סמיכה ידיו אסורות מלכתוב אפילו אות אחת שבתורה, והאי מילתא כל הקורא דברי אלה יהיה חרד על דברי והשומע לי

ישכון בטח, ויכולה היא שתגן דיצמח פורקניה ויקרב משיחיה במהרה בימינו אמן. ויעזור השי"ת שנוכה לקיים את כל התורה כולה מרישיה ועד סיומיה אכ"ר.

דא"ח בפניא דמעלי שבתא פרשת בהעלותך

ט"ז סיון תשע"ז-לונדון יצ"ו

נסעתי שלשום בליל חמישי ללונדון עם כ"ק אאמו"ר (שליט"א) הקוה"ט זיע"א ובמטוס היה דייל אחד שהוא מבני ארץ ישראל אך אינו נראה מבחוץ כשומר תורה ומצוות, והנה ניגש אל כ"ק אאמו"ר (שליט"א) הקוה"ט זיע"א וסיפר לו שבעבר אכן לא היה שומר תו"מ וממש לאחרונה החל לשמור שבת ומיני אז שהתחיל לשמור שבת קודש נשתנה לו החיים והחל לחיות חיים אמיתיים, והנה הוא גר בעיר רעננה ושם מתפלל בבית הכנסת שבאותו מקום של ע"מ שמגיעים שם גם כאלו שחובשים כזית קאפל ולשם מגיע כל שבוע הקונטריסים באר הפרשה של הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א מלעלוב והוא קורא אותם משך כל השב"ק ומזה הוא מתחזק באמונה ובטחון ואמר שכל האמונה

והבטחון שיש לו בהשי"ת הוא מהקונטריסים האלו של באר הפרשה. וכ"ק אאמו"ר (שליט"א) הקוה"ט זיע"א התפעל מכך מאוד מאוד למשמע אזניו והוסיף לחזק ידיו כדרכו בקודש בדברי אמונה ובטחון בהשי"ת והודה לו על הסיפור ששיתף אותו בכך ואני נוכחתי שם באותו מעמד וראיתי דבריו יוצאים מלב טהור במו עיני.

ונכון לציין שכ"ק אאמו"ר (שליט"א) הקוה"ט זיע"א אמר בערב שבועות העל"ט (תשע"ז) על הקונטריסים באר הפרשה של הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א מלעלוב אחר התבוננותו בזה בזה"ל: "ער זאגט גאר גוטע זאכן, אך אני יש לי את הזקנים יותר" והראה על הספרי חסידות שעל ידו ואין לי מספיק זמן.

מוסדות "דרכי צדק" חסידי פוריסוב

סיפורו של ב"ק אדמו"ר הקוה"ם זצ"ל - בנשיאות ב"ק אדמו"ר שליט"א

ברכת מזל טוב
לאנ"ש שיחי'

שהשמחה במעונם

פרשת בהעלותך

הרה"צ ר' משה שטערן שליט"א
לרגל הולדת הנכד למז"ט

לבנו

הרה"ג ר' בעריש שטערן שליט"א
לרגל הולדת הבן למז"ט

הרה"ח משה קיש שליט"א
לרגל נישואי בנו למז"ט

לבנו

החתן ר' יוסף שליט"א
לרגל נשואיו למז"ט בשטו"מ

הרה"ח גרשון גוטמאן שליט"א
לרגל נישואי בנו למז"ט

לבנו

החתן ר' שלמה שליט"א
לרגל נשואיו למז"ט בשטו"מ

